

Prof. Marija Ščuka - Kerže

V ponedeljek, 7. novembra, je bila v župnijski cerkvi pri Sv. Jakobu v Trstu pogrebna maša za prof. dr. Marijo Šču-

ka Kerže, ki je po krajši bolezni umrla 1. novembra v tržaški bolnišnici. 22. novembra bi dopolnila 71 let. Vest o smrti te znane in cenjene upokojene univerzitetne profesorice, publicistke, organistke in kulturne delavke je širšo tržaško in zamejsko javnost presenčila na praznik vseh svetih. Pogrebno mašo je ob somaševanju štirih duhovnikov daroval voditelj Slovenskega pastoralnega središča v Trstu, msgr. Marij Gerdol, na koro pa je pel zbor Zveze cerkvenih pevskih zborov (ZCPZ), saj je bila rajnica celo desetletje v vodstvu te organizacije.

Dolga leta je pokojna prof. Ščuka Kerže predavala nevrofiziologijo na tržaški univerzi. Kot gostujoča profesorica pa tudi na ljubljanski in ameriških univerzah. Dr. Marija Ščuka Kerže je avtorica številnih strokovnih člankov in razprav, ki jih je objavljala v raznih mednarodnih revijah in zbornikih. Številni njeni študentje so cenili njeno strokovno pripravljenost in predavateljsko zavzetost.

Po upokojitvi se je Marija Ščuka Kerže posvetila ljubljnim orglam in začela obiskovati tečaje ter se izpopolnjevala pri raznih mentorjih, še posebej pri prof. Angeli Tomanič, v okviru rednih tečajev, ki jih je vodila za ZCPZ. Ko si je nabrala potrebne izkušnje, je leta 1999 sprejela izziv in postala organistka pri sv. Vincenciju v Trstu in to službo opravljala z največjo skrbnostjo in temeljitostjo. Skoraj istočasno je bila izvoljena v izvršni odbor ZCPZ, kjer je natančno opravljala tajniške zadolžitve. Zelo se je zavzela za redno in sistematično izobraževanje mladih organistov. Velike zasluge ima za to, da so v Trstu ob 100. obletnici rojstva skladatelja Ubalda Vrabca na stopnišču ob njegovi rojstni hiši njemu v spomin postavili spominsko ploščo.

Pred nekaj leti je pri goriški Mohorjevi družbi objavila knjigo o svojem očetu, narodnjaku in fašističnem preganjancu Zorku Ščuki, ki je bil leta 1941 na drugem tržaškem procesu pred posebnim sodiščem obsojen na smrt, a so ga pomilostili in mu kazen spremenili v dosmrtno ječo. Zaprli so ga na otoku Elbi, kjer je dočakal padec fašizma. V začetku leta 1944 je prišel domov v Trst. Tu je kmalu razumel, da je v partizanskem gibanju nezaželen, zato se je umaknil v Švico, od koder se je vrnil domov dva tedna pred koncem vojne. Maja 1945 pa so ga oznovci prišli iskat in ga odpeljali v tržaški zapor. Tam so ga zaslišali, nato prepeljali v ljubljanske Centralne zapore in ga po treh mesecih umorili. To smrt je družina slutila, a potrditev je dr. Ščuka Kerže dobila šele po osamosvojitvi Slovenije, ko so se odprli arhivi v Ljubljani. V knjigi Moj oče Zorko, ki je doživela več zelo doživetih predstavitev, pa je objavljen tudi izbor ganljivih prevedenih Zorkovih pisem iz zapora ženi Anici Ščuka.

Tudi za prof. Marijo se je sedaj krog sklenil in vsa odprta vprašanja o zagonebnem izginotju in likvidaciji očeta, vsa iskanja, kje ležijo njegove kosti, so sedaj dopolnjena in jasna. V Trstu jo bomo pogrešali. Pri ljubem Bogu pa smo dobili priprošnjico za mnoge stiske našega cerkvenega petja in obstoja